

Divji mož

Dobrovlje je srednjevisoko pogorje v Savinjski dolini. Dandanes je na njem več slišč in njegovo lesovje je razredčeno. Nekdaj pa so se raztezale po njem neprodorne šume, ki so bile polne divjačine. Volk in medved sta bila v njih stalna prebivavca.

Gospodar te divjadi pa je bil divji mož. Bil je velikan, ves kosmat po obrazu, samo usta, nos in oči so mu kukale izza kocin. Oblečen je bil v smrekovo skorjo, zmršene lase mu je pokrival klobuk iz borovih storžev, obsekana hoja pa mu je služila za palico.

Tako so ga opisovali tisti, ki so trdili, da so ga bili videli. Teh je bilo pa zelo malo, ker se je redkokdo upal v temno dobroveljsko gozdovje, on se pa tudi ni kazal ljudem. Ta in oni, ki je bil zašel v te šume, se pa ni več vrnil in govorilo se je, da je postal plen divjega moža.

Ko so pa začeli po Dobrovljah redčiti lesovje in staviti slišča, je izginil z njih divji mož, z njim pa tudi roparska divjad. Le kadar se pripravlja k nevihti, se baje še vrača. Tedaj divje lomasti po hostah. Neusmiljeno biča vrhove dreves, da se njih ječanje sliši globoko dolj v dolino, in ko besen od jeze sopiha, nastajajo iz puha njegovega megle, ki se goste vlačijo po gorskem pobočju.

Ni pa še dolgo odtlej, ko ga mala Hlastejeva Metka ni samo videla, temveč tudi govorila je z njim. Zgodilo se je pa to tako-le: V dobroveljske šume je šla nabirat sladkih koreninic, da bi iz njih bolni mami pripravila zdravila. Že jih je bila nabrala polno košarico in se je odpravljala domov. Tedaj zagleda vrh strme skale prekrasne cvetice. »Oj, teh si moram nargati, da jih mami ponesem!« je vzkliknila in začela plezati po skalovju. Stene so bile pa gladke; le s težavo se je vzpela na vrh.

Ko si je šopek nabrala, se je hotela vrniti; toda s skale ni mogla. Na gladki steni ni imela kam stopiti in ne, če-

sar bi se bila oprijela. Poskusila je zdaj tu, zdaj tam, a povsod zaman. Klicala je na pomoč; pa ni bilo odziva. Le jok se je vračal od pečin in veter je šelestel v obršah dreves.

Koprne se je ozirala proti dolini, kjer je stala njena domača hiša. In silno domotožje se je je polastilo. »Mama me pričakuje,« je ihtela, »jaz pa ne morem odtod.« In zgrozila se je ob misli, da bi morala tukaj ostati.

Onemogla od strahu in utrujenosti, je naposled sedla, se naslonila na skalo in zaspala.

Ležé v polsnu, je imela pa čudne prideve. Videla je divjega moža. Vpravi tak je bil, kakor je bila slišala pripovedovati: velikan, da je z glavo segel nad drevesne vrhove; po obrazu kos-

mat, oblečen v smrekovo skorjo; klobuk mu je bil iz borovih storžev, palica pa iz obsekane hoje.

Mogočno je korakal, da se je zemlja tresla in drevje šibilo, ko je stopal. Pa ni bil sam. Spremljali so ga volkovi in medvedje, srne in zajci; po trupu so mu lazili polhi in plezale verovice, po klobuku so mu skakale ptice.

Ko se je približal skali, na kateri je Metka spala, je rezko zažvižgal in namah so izginile živali.

Metka pa ni bila pozabila, kar ji je bila večkrat rekla mama. »Zapomni si, Metka!« je rekla. »Kdor ima čisto vest, temu se ni treba nikogar bati.«

Ona je pa imela čisto vest; zato se ni prav nič ustrašila divjega moža. Celo ogovorila ga je: »Prosim, divji

mož,« je rekla, »pomagaj mi s skale, da ponesem bolni mami sladkih korenin in šopek cvetic!«

On ji pa reče: »Bodi brez skrbi, Metka! Kar spusti se s skale! Jaz ti bom pomagal.«

Tedaj zasliši materin glas: »Metka, Metka! Kje si? Pojdi domov, pojdi!«

Ob tem klicu se zbudi. Vzkloni se, in maneč si oči, se ozre okoli sebe. Pa ni bilo nikjer ne mame ne divjega moža. —

Nekaj časa okleva, ne vedé, kaj bi. Nato pa reče sama sebi: »Saj mi je obljubil, da mi bo pomagal,« ter se začne spuščati navzdol po skali. In res, brez nezgode je dospela na tla. Potem je pa hitela domov, kjer jo je mama že vsa v skrbih pričakovala.

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

VRABČKA SE POGOVARJATA

Čiv-živ, živ...

»Kako ti je, bratec? Si zdrav?« —
je odnekod prifrčal
ter na strehi sosedovi postal...

Čiv-živ, živ, živ...

»Še Bog, da sem ostal živ...
Kako pa kaj ti...
kako se živi,
ko pokriva sneg
hrib in breg?«

Čiv-živ, živ, živ...

»Še majhno sem živ...
Da bi vsaj skoro pomlad
raztopila ta snežni grad
in hlad
odnesla spat. —
Ubogi ptič
sem lačen, kakor bi od tlake prišel...
in zunaj ni nič,
da bi se najel...

Čiv-živ, živ...

»Vse bo prav,
da le mine hlad
in pride pomlad —
da bi le ostal živ —
takrat bom pel
zopet vesel:
Čiv-živ, živ, živ...«

NOČ

*Kakor tenčica pokrila je zemljo temá,
leno, zaspano se spušča gosta megla.
Potihnul divji hrup in trušč je dneva,
prijetna zdaj tihota vse preveva.*

*Bledó se v mesečini belijo zidovi,
v reki zamolklo se penijo valovi,
tu in tam drevoje v vetru zašumlja
in ptica ponočna z drevesa sfrfota.*

Vse že počiva, spi...

— — le v dalji še lučka medlo brli;
tam pri delu sključena ženica sedi
in premišlja, kako naj svojo deco preživi.

Ivan Podobnikar

MOJE GORJE

Zelo sem še mlada, a vendar gorje
prehudo je ranilo moje srce.
Predobri, preljubi atek Ti moj,
kako smo vsi srečni bili s Teboj!
Al' huda bolezen je prišla nad Te,
neusmiljena smrt Te ugrabila je.
Od tedaj veselja pri nas več ni.
ker si zapustil nas, atek Ti.
Naš domek preljubi pa, oh gorje!
so nam vzeli drugi ljudje.
Brez atka in ljubega doma živeti,
kako težko bo to preboleti!

Segovski

Božica Roševa